

хранимъ, ала ей това синьо цвѣте и синята пеперудка отказаха да ѝ се подчинятъ. Заслужава ли тя да е царица?

— Да я накажемъ, дя я накажемъ! — викали всички феи. Настанало гробно мълчание . . . Слѣдъ това Елфей заговорилъ:

— Знайте, че азъ ще ида да живѣя въ царството на хората. Ще отведа съ мене всички птички, пеперуди и цвѣтя, които сж мои приятели, мои преданни другари отъ рождението ми и до днесъ. А Синята-Роза ще остане сама. Тя нѣма да цвѣти никога на земята при хората. Никога тя нѣма да напустне тази страна, която скоро ще опустѣе. А синята пеперудка ще бже най-обичана отъ цвѣтята. Колкото за синята феичка, която ме спаси, за да не се забрави нивга отъ никого благодарението ѝ, отъ днесъ за напредъ тя ще носи името — Незабравка.

Като казалъ това. Елфей тръгналъ къмъ земята на хората, придружаванъ отъ всички птички, пеперуди и цвѣтя, освенъ Синята-Роза . . .

Огъ френски Н. Каишевъ